

Dániel könyve – Százkilencedik

A prófécia hármas alkalmazásának feltárása: A Jelenések könyve kilencedik fejezetének prófétai jelentősége és a modern reformmozgalom

Jeff Pippenger
2024-03-01

A Jelenések könyve kilencedik fejezetének első fele azonosítja az ötödik trombitát, amely az első jaj, a fejezet második fele pedig azonosítja a hatodik trombitát, amely a második jaj. Mindkét trombita szemléletesen van ábrázolva az 1843-as és az 1850-es úttörői táblázatokon. Amikor Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse felnyitotta a vég idejét, 1989-ben, a Szovjetunió összeomlásával, megkezdődött a száznegyvennégyezer reformmozgalma.

Az 1989-ben felismert igazságok között ott voltak a Biblia történetének nagy reformmozgalmai, valamint az, hogy ezek mind párhuzamban állnak egymással. Az összes próféta, és ennél fogva minden szent történelem, beleértve a szent reformmozgalmakat is, a száznegyvennégyezer végső nagy reformmozgalmát szemlélteti, amely egyúttal a harmadik angyal hatalmas mozgalma is. Amikor a pecsételési folyamat megkezdődik, ugyanakkor az utolsó eső hintése is megkezdődik. A reformmozgalmak 1989-ben történt feltárása, amelyet Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének 1992-ben történt feltárása követett, az ellenállás légkörét hozta létre, amint ez mindig bekövetkezik, amikor új és jelenvaló igazság tárul fel.

Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének igazságával szembeni ellenállás során az Úr feltárta azt az igazságot, hogy a pogány Róma prófétai története a pápai Róma prófétai történetével egyesítve, két tanúbizonyság alapján megalapozva, a modern Róma prófétai történetét azonosítja. Felismerték a prófécia hármas alkalmazásának szabályát, és azt ezt követően a tévedéssel szembeni védekezésre, valamint az igazság azonosítására és megerősítésére használták. Azok a szabályok, amelyek azt tartják fenn, hogy minden reformvonal párhuzamos a többi reformvonallal, valamint a prófécia hármas alkalmazásához kapcsolódó szabályok, annak a szabályrendszernek az alapkövévé váltak, amely a harmadik angyal mozgalmában állított fel, miként azt előképezte a millerita történelemben felállított, alkalmazott és közzétett szabályrendszer.

A prófécia hármas alkalmazása mint szabály, felnyitotta a száznegyvennégyezer mozgalma számára, mert ők a késői eső mozgalma, és a harmadik jaj iszlámja a késői eső üzenete. A prófécia hármas alkalmazásának elvét Júda törzsének Oroszlánja azonosította jóval azelőtt, hogy a harmadik jaj iszlámja 2001. szeptember 11-én megérkezett a történelembe, mert azt kívánta, hogy végidei népe könnyen felismerje a harmadik jaj eljövételével jelképezett üzenetet, amikor népét visszavezette Jeremiás ősi ösvényeire.

A kilencedik fejezetben feljegyzett ötödik és hatodik trombitára vonatkozó úttörői értelmezést úgy tekintették, mint a Jelenések könyvének azt a szakaszát, amelyet a történelem a legszilárdabban és a legvilágosabban alátámaszt. Uriah Smith a Jelenések kilencedik fejezetéről szóló fejtegetését Keith történetíró szavaival kezdi, éppen ennek a megállapításnak a hangsúlyozására.

„E trombita magyarázatához ismét Mr. Keith írásaiból merítünk. E szerző helyesen mondja: »Aligha van a Jelenések könyvének bármely más részére nézve az értelmezők között olyan egyöntetű egyetértés, mint az ötödik és hatodik trombita, illetve az első és második jaj alkalmazását illetően a szaracénokra és a törökökre. Ez annyira nyilvánvaló, hogy aligha lehet félreérteni. Ahelyett, hogy mindegyiket csupán egy-két vers jelölné meg, a Jelenések könyve kilencedik fejezete egyenlő részekben teljes egészében mindkettő leírásával foglalkozik.«
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Az első és a második jaj fejezetekre tagolása megkülönbözteti az első jaj történetét, amelyet Mohamed képvisel. Földrajzilag ott helyezkedik el, amit Alexander Keith történetíró szaracénoknak nevez, amit ma Arábiának neveznénk. A második jaj története, amelyet I. Oszmán képvisel, földrajzilag Törökországban helyezkedik el, amelyet a történetíró a törökökkel azonosít. Az első jaj története Arábiában, az iszlám és Mohamed szülőföldjén helyezkedett el és ott teljesedett be. A második jaj története Törökországban, az Oszmán Birodalom szülőföldjén helyezkedett el és ott teljesedett be.

Az első jaj története olyan hadviselést azonosít, amelyet független harcosok intéztek Róma ellen, akiknek egymással való egyetlen kölcsönös szövetsége az iszlám vallása volt. A második jaj története olyan hadviselést azonosít, amelyet egy szervezett vallási és államhatalom intézett Róma ellen, amelyet kalifátusnak neveznek. Akár a Mohammed által jelképezett történetben megjelenő, Róma elleni független hadviselésről, akár az Ottman, vagyis az Oszmán Birodalom által jelképezett szervezett hadviselésről van szó, a hadviselés módja a hirtelen és váratlan támadás volt. Nem olyan hadviselés volt ez, amelyet úgy folytattak, hogy az összes katonát azonos színű egyenruhába öltöztették, majd a katonákat vonalba rendezték, és előremeneteltették őket a puskatűzbe, ahogyan az abban az időben bevett katonai szokás volt. Az „assassin” szó az iszlám hadviselési módon alapul, amelynek lényege a hirtelen és váratlan lecsapás, s amely rendszerint a támadó halálát is eredményezte.

A „merénylő” szó az arab „hashshashin” kifejezésből származik, amely a „hashish” szóból ered, s ennek jelentése „hasis” vagy „kannabisz”. E kifejezést eredetileg a középkor folyamán a Közel-Keleten működő nizári iszmáilita muszlimok egy titokzatos és fanatikus csoportjának megjelölésére használták. E csoport tagjai szokatlan és gyakran erőszakos módszereikről voltak ismertek, ideértve a politikai gyilkosságok alkalmazását céljaik elérése érdekében. Azt mondják, hogy küldetéseikre készülve olykor hasist fogyasztottak, s ez vezetett a „hashshashin”, illetve a nyugati világban az „assassins” elnevezés használatához. Az Asszaszinok a középkor folyamán tevékenykedtek, elsősorban Perzsiában és Szíriában, és jelentős szerepet játszottak az adott korszak különféle politikai konfliktusaiban és merényleteiben. A „merénylő” szó végül az európai nyelvekbe is bekerült, ahol tágabb értelemben azokra a személyekre kezdték alkalmazni, akik politikai indíttatású vagy célzott gyilkosságokat hajtanak végre.

A hadviselésnek ez a módja a három jaj fontos prófétai jellegzetessége, mert az iszlám prófétái szerepe az, hogy háborút idézzon elő. Az iszlám mint szimbólum teljesen a hadviselésről szól, és a Jelenések könyvének kilencedik fejezetében az első és a második jaj iszlámja hadviselésük szemléltetése. A Jelenések könyve ezt a hadviselést úgy azonosítja, mint azt a cselekvést, amely

haragra ingerli a nemzeteket közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt.

És megharagudtak a nemzetek, de eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltesenek, és hogy jutalmat adj szolgálóidnak, a prófétáknak, és a szenteknek, és azoknak, akik félik a te nevedet, kicsinyeknek és nagyoknak; és hogy elpusztítsd azokat, akik pusztítják a földet.
Jelenések 11:18.

A „nemzetek” „haragra gerjednek” közvetlenül azelőtt, hogy Isten haragja eljönne; Isten haragja pedig, amint azt a Jelenések könyve ábrázolja, az a hét utolsó csapás, amely akkor következik be, amikor az emberi kegyelemidő lezárul. Ebben az igeversben három jelzőpont van: a nemzetek haragra gerjedése, Isten haragja és a halottak megítélésének ideje. Az itt említett halottak megítélése a gonosz halottak ítélete, amely az ezeréves millenniumi időszak alatt történik, és nem a halottak vizsgálati ítélete, amely 1844. október 22-én kezdődött. White testvérnő világosan kijelenti, hogy az ebben az igeversben szereplő három jelzőpont különálló, és a versben szereplő sorrendben következik be.

„Láttam, hogy a nemzetek haragja, Isten haragja és a halottak megítélésének ideje különálló és egymástól világosan megkülönböztethető események voltak, amelyek egymást követték; továbbá azt is, hogy Mihály még nem állt fel, és hogy a nyomorúság ideje, amilyen még soha nem volt, még nem kezdődött el. A nemzetek most haragra gerjednek, de amikor a mi Főpapunk befejezi munkáját a szentélyben, fel fog állni, felölti a bosszúállás ruháit, és akkor kiöntetik a hét utolsó csapás.”

„Láttam, hogy a négy angyal visszatartja a négy szelet, amíg Jézus be nem fejezi munkáját a szentélyben, és azután jön el a hét utolsó csapás.” Early Writings, 36.

Az iszlám szerepe a Biblia utolsó könyvében az, hogy haragra indítsa a nemzeteket, és ezt háború útján teszi. Az iszlám szerepe a Biblia első könyvében pedig az, hogy a világ minden emberének kezét egyesítse az iszlám ellen, amelyet Izmaél képvisel.

Az Úr angyala pedig ezt mondta neki: Íme, terhes vagy, és fiút fogsz szülni, s Izmaélnek nevezed őt; mert meghallotta az Úr a te nyomorúságodat. És ő vad ember lesz; keze mindenki ellen lesz, és mindenki keze őellene; és minden testvérének színe előtt fog lakni. 1Mózes 16:11, 12.

A „kéz” szó mint jelkép olyan, mint minden bibliai jelkép: több jelentése is lehet attól a szövegösszefüggéstől függően, amelyben használják. A „kéz” mint jelkép a bibliai próféciákban messze leginkább a hadviselés jelképe. A „vad ember”-nek fordított héber szó a vad arab számár megnevezése, amely több fontos prófétai vonatkozással bír; ezek egyike az, hogy az arab számár az egyiptás patások családjába tartozik, miként a ló is. A Jelenések könyvének kilencedik fejezetében, valamint Habakuk mindkét szent táblázatán (az 1843-as és az 1850-es úttörő táblázatokon) a ló annak a hadviselésnek a jelképeként szerepel, amelyet a három jaj iszlámja képvisel. Az iszlám első és utolsó említése, amint azt Mózes első könyve és a Jelenések könyve ábrázolja, az iszlámot az egyiptás patások családjának jelképével (számár vagy ló) azonosítja, és mindkettő hangsúlyozza, hogy az iszlám szerepe az, hogy hadviselést hozzon „minden emberre” (a nemzetekre).

A Jelenések könyvének KILENCEDIK fejezetében, a TIZENEGYEDIK versben az iszlám jelleme azonosíttatik, mert prófétai értelemben a jellemet egy név jelképezi. Az iszlám fölött uralkodó királynak adott név visszatükrözi az iszlámnak azt az első említését a Teremtés könyvében, ahol meg van írva, hogy Ismáel jelleme vagy szelleme „minden ő atyjafiának szeme előtt lakozik”. Az a király, aki az egész iszlám fölött uralkodik, Ismáel szelleme (az ő királyuk), akinek keze „mindenki ellen” van.

És királyuk volt felettük, a mélység angyala, akinek neve héberül Abaddon, görögül pedig Apollyon. Jelenések 9:11.

Az Ószövetségben, amelyet a héber képvisel, vagy az Újszövetségben, amelyet a görög képvisel, az iszlám vallás követői fölött uralkodó jellem vagy Abaddonként, vagy Apollyónként van azonosítva, amely mindkét esetben azt jelenti: „halál és pusztulás”. A halál és a pusztulás az iszlám jelleme, akár az Ó-, akár az Újszövetség képviselőjében jelenik meg. Az iszlám minden követőjében uralkodó szellem sajátos jellemzői, a számár vagy a ló jelképeivel összefüggésben, egyaránt az iszlámra vonatkozó első és utolsó utalások elemei. E két prófétai tulajdonság az Alfa és az Omega kézjegyét hordozza. Amikor White testvérnő úgy azonosítja azt az üzenetet, amely életre kelti a száznegyvennégyezeret, mint a harmadik angyal hatalmas seregét, a következőket mondja:

„Az angyalok visszatartják a négy szelet, amelyet egy elszabadulni és az egész föld színén végigvágatni készülő, dühödt ló jelképez, s amely útjában pusztulást és halált hordoz.”

„Aludjunk-e éppen az örökkévaló világ közvetlen küszöbén? Legyünk-e tompák, hidegek és holtak? Ó, bárcsak egyházainkban Isten Lelke és lehelete áradna népébe, hogy talpra álljanak és éljenek. Meg kell látnunk, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amikor áthaladunk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

A négy szelet visszatartják a száznegyvennégyezer elpecsételése idején, és a négy szél egy „haragos ló”, amely útjában „halált és pusztítást” hordoz. 2001. szeptember 11-én a harmadik jaj belépett a prófétai történelembe, „halált és pusztítást” hozva, s így „megharagítva a nemzeteket”, amikor „hirtelen és váratlanul” lesújtott a dicsőséges szellemi földre. 2023. október 7-én a harmadik jaj továbbhaladt „halál és pusztítás” útján, s így tovább „megharagítva a nemzeteket”, amikor „hirtelen és váratlanul” megtámadta a szó szerinti dicsőséges földet. Az első váratlan támadás a száznegyvennégyezer elpecsételése időszakának kezdetét jelezte, a 2023. október 7-i közelmúltbeli támadás pedig a száznegyvennégyezer elpecsételése befejező időszakának, vagyis „lezárásának” kezdetét jelzi. Vajon aludjunk az örökkévaló világ legkülső peremén?

Mindkét szent úttörői ábrán az első és a második jaj iszlámja szemléletesen úgy van ábrázolva, mint iszlám harcosok, akik harci lovaikon vágatnak. Az első jaj harci lován ülő lovas mindkét ábrázoláson dárdát tart, a második jajt jelképező ló lovasa pedig puskát süt el. A különbségtétel világosan azonosítható a Jelenések könyve kilencedik fejezetében, mert a második jaj történetének idején találták fel a lőport, és akkor alkalmazták azt először a hadviselésben. A Jelenések könyve kilencedik fejezetének tizenhetedikétől tizenkilencedikig terjedő verseihez fűzött megjegyzésében Uriah Smith a következőket jegyzi fel:

„E leírás első része vonatkozhat e lovasok megjelenésére. A tűz, mint valamely szint jelölő kifejezés, a vöröset jelenti, mivel a „tűzpiros” gyakori szófordulat; a jácint, illetve a hiacint a kéket; a kén pedig a sárgát. És e színek nagy mértékben uralkodtak e harcosok öltözetében; úgyhogy e felfogás szerint a leírás pontosan megfelelne a török egyenruhának, amely nagyrészt vörösből, vagy skarlátból, kékből és sárgából állt. A lovak feje megjelenésében olyan volt, mint az oroszlanok feje, hogy erejüket, bátorságukat és vadságukat jelezze; míg a vers utolsó része kétségtelenül a lópor és a löfegyverek hadi célokra való használatára utal, amelyeket akkoriban csak nemrég vezettek be. Mivel a törökök lóháton sütötték el löfegyvereiket, a távoli szemlélő számára úgy tűnhetett, hogy a tűz, a füst és a kén a lovak szájából jön ki, amint azt a mellékelt ábra szemlélteti.

„Ami a törökök löfegyvereinek Konstantinápoly elleni hadjáratukban való használatát illeti, Elliott (*Horae Apocalypticae*, I. köt., 482–484. o.) így szól:—„A „tűznek, a füstnek és a kénkönek”, vagyis Mahomet tűzértségének és löfegyvereinek volt tulajdonítható az emberek egyharmadának megölése, azaz Konstantinápoly elfoglalása, s ennek következtében a görög birodalom pusztulása. Most már tizenegyszáz évnél is több telt el azóta, hogy Constantinus megalapította azt. Ez idő alatt gótok, hunok, avarok, perzsák, bolgárok, szaracénok, oroszok, sőt maguk az oszmán törökök is ellenséges támadásokat intéztek ellene, vagy ostrom alá vették. De erődítményei bevehetetlenek voltak számukra. Konstantinápoly fennmaradt, és vele együtt a görög birodalom is. Innen eredt Mahomet szultán aggodalma, hogy megtalálja azt, ami elháríthatja az akadályt. „Tudsz-e önteni egy ágyút” — ez volt a kérdése ahhoz az ágyúöntőhöz, aki hozzá pártolt — „akkora méretben, hogy lerombolhassa Konstantinápoly falát?” Ekkor állították fel az öntödét Adrianopolyban, kiöntötték az ágyút, előkészítették a tűzértséget, és megkezdődött az ostrom.”

„Méltán érdemel figyelmet, hogy Gibbon, aki mindig öntudatlan magyarázója az apokaliptikus próféciának, a háborúnak ezt az új eszközét állítja képe előterébe a görög birodalom végső katasztrófájáról szóló ékesszóló és megragadó elbeszélésében. Ennek előkészítéseként ismerteti a lópor közelmúltbeli feltalálásának történetét, „a salétrom, kén és faszén ama keverékéét”; beszél annak korábbi használatáról Amurát szultán által, valamint — miként előbb már említettük — Mahomet nagyobb ágyúinak öntödéjéről Adrianopoliban; majd magának az ostromnak a folyamán leírja, miként „a lándzsák és nyilak sortüzeit a puskák és ágyúk füstje, zaja és tüze kísérte”; miként „a török tűzértség hosszú vonala a falak ellen irányult, tizennégy üteg dörgött egyszerre a leginkább megközelíthető helyekre”; miként „az erődítményeket, amelyek évszázadokon át ellenálltak az ellenséges erőszaknak, az oszmán ágyúk minden oldalon lerombolták, sok rést nyitottak, és a Szent Romanus kapu közelében négy tornyot a földdel tettek egyenlővé”: miként, amint „a vonalakból, a gályákról és a hídról az oszmán tűzértség minden oldalról dörgött, a tábor és a város, a görögök és a törökök, füstfelhőbe burkolóztak, melyet csak a római birodalom végső megszabadulása vagy pusztulása oszlathatott el”: miként „a kettős falakat az ágyúk romhalmazzá tették”: és miként a törökök végül „a réseken át feltörve”, „Konstantinápoly meghódított, birodalma megdőlt, és vallását a mohamedán hódítók a porba tiporták.” Mondom, méltán érdemel megfigyelést, milyen határozottan és szemléletesen tulajdonítja Gibbon a város elfoglalását, és így a birodalom pusztulását, az oszmán tűzértségnek. Mert mi ez, ha nem magyarázata próféciánk e szavainak? „Ez a három ölte meg az emberek harmadrészét: a tűz, a füst és a kén, amely

azoknak szájából jött ki.”

„18. vers. E három által öletett meg az emberek harmadrésze: a tűz, a füst és a kénkő által, amely az ő szájukból jött ki. 19. Mert az ő erejük az ő szájukban van, és az ő farkaikban; mert az ő farkaik a kígyókhoz hasonlóak voltak, és fejeik voltak, és azokkal ártanak.”

„E versek az ekként bevezetett új hadviselési mód halálos hatását fejezik ki. Ezen eszközök — a lőpor, a kézfegyverek és az ágyúk — által győzetett le végül Konstantinápoly, és adatott a törökök kezébe.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

A következő cikkben folytatjuk a harmadik jaj tanulmányozását.

„Az elmúlt éjszaka nagy teherrel a lelkemen ébredtem fel álmomból. Éppen üzenetet intéztem fivéreinkhez és nővéreinkhez, s ez intő és oktató üzenet volt némelyek munkájára vonatkozóan, akik téves elméleteket hirdetnek a Szentlélek befogadásáról és annak emberi eszközökön keresztül való működéséről.

„Arra kaptam útmutatást, hogy az 1844-ben letelt idő után közöttünk fellépőkhöz hasonló rajongás ismét be fog törni közénk az üzenet záró napjaiban, és hogy ezzel a rosszal most éppoly határozottan kell szembeszállnunk, mint ahogyan korai tapasztalataink idején szembeszálltunk vele.

„Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. A próféciaák teljesednek. Különös és eseménydús történelem íródik a menny könyveiben — olyan események, amelyekről kijelentett, hogy rövidesen meg fogják előzni Isten nagy napját. A világon minden nyugtalan állapotban van. A nemzetek haragszanak, és nagy előkészületek folynak a háborúra. Nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen fondorkodik. Isten nagy napja igen sietve közeleg. De noha a nemzetek összegyűjtik erőiket a háborúra és vérontásra, az angyaloknak adott parancs még mindig érvényben van, hogy tartsák vissza a négy szelet mindaddig, amíg Isten szolgálai el nem pecsételtetnek homlokukon.” Selected Messages, 1. könyv, 221.